

РЕШЕНИЕ

№ 7748

гр. София, 16.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 19.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **6020** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по настоящото дело е образувано на основание изпратена от Столична община – Н. постъпила жалба от А. Г. М. от [населено място] против Заповед №РД-09-09-13/01.02.2022 г. на Гл. архитект на Столична община, с която е отменено Удостоверение №949/08.10.2010 г. за въвеждане в експлоатация на строеж: „Преустройство на магазин №1 в кафе-бар“, находящ се в УПИ Х-133, кв.390, м.Център, с административен адрес [улица], Район „С.“ – СО; възобновено е производството по заявление по чл.177, ал.3 ЗУТ с вх. №ТК-94-Й-14/12.07.2010 г. и е отказано издаване на Удостоверение за въвеждане в експлоатация на строеж: „Преустройство на магазин №1 в кафе-бар“, находящ се в [населено място], район „С.“ – СО, [улица]. В жалбата се твърди, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснати съществени процесуални нарушения и в несъответствие с материалния закон. Според оспорващия не е била налице нито една от двете предпоставки на чл.99, т.4 АПК за отмяна на удостоверението за въвеждане в експлоатация. Освен това не е спазен и срокът по чл.102, т.2 АПК. Нарушена е и разпоредбите на чл.34 и на чл.35 АПК, доколкото не е дадена възможност на страните в производството да изразят своето становище по относимите обстоятелства, при което са останали неизяснени фактите и обстоятелствата, от значение за случая. Оспорващият счита, че с отказа за издаване на удостоверение за въвеждане в експлоатация е нарушена разпоредбата на чл.178, ал.3 ЗУТ, доколкото режимът на въвеждане в експлоатация на строежите е регистрационен, а не разрешителен и не е налице

ните една от предпоставките, визирани в чл.178, ал.3, т.1 – т.7 ЗУТ да се откаже въвеждането му в експлоатация. По тези съображения, подробно мотивирани в жалбата и поддържани в съдебно заседание от процесуалния представител адв. Г. Х., се иска отмяна на оспорения акт.

Ответникът Главния архитект на Столична община, в представено становище по жалбата и чрез процесуалния си представител в съдебно заседание юриконсулт П. Й., оспорва същата като неоснователна с искане да бъде отхвърлена. Претендира присъждането на разноски.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие на административната преписка.

Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Видно от представените в административната преписка доказателства административното производство е образувано на основание постъпили в Н. – СО две писма – от 19.10.2021 г. от Кмета на Район „С.“ – СО и от 17.01.2022 г. от Началника на ДНСК, от представените към които доказателства е видно, че Заповед №ДК-10-ЮЗР-22/18.03.2019 г. на Началника на РДНСК – ЮЗР, с която е отменено Разрешение за строеж №43/02.06.2010 г., издадена от Гл. архитект на Район „С.“ – СО е влязла в сила, доколкото жалбата против същата е окончателно отхвърлена с Решение №8399/12.07.2021 г. по адм. д. №11194/2020 г. по описа на ВАС. С писмото на Кмета на Район „С.“ е поискана отмяна на удостоверението за въвеждане в експлоатация на строежа.

Гл. архитект на СО е извършил служебна проверка на отразеното в писмата и е установил, че Удостоверение №949/08.10.2010 г. за въвеждане в експлоатация на строеж : „Преустройство на магазин №1 в кафе-бар“, находящ се в УПИ Х-133, кв.390, м.Център, с административен адрес [улица], Район „С.“ – СО е издадено от Директора на Дирекция „Контрол по строителството“ – СО по постъпило в Н. – СО заявление по чл.177, ал.3 ЗУТ от 12.07.2010 г. от Й. Г. М. и А. Г. М., придружено с окончателен доклад. Установено е също, че разрешението за строеж №43/02.06.2010 г. на Гл. архитект на Район „С.“ – СО е отменено със Заповед №ДК-10-ЮЗР-22/18.03.2019 г. на Началника на РДНСК – ЮЗР, която е обжалвана пред АССГ. С Решение №2561/18.05.2020 г. по адм. д. №5135/2019 г. по описа на АССГ жалбата е отхвърлена. Решението на АССГ е оставено в сила с Решение №8399/12.07.2021 г. по адм. д. №11194/2020 г. по описа на ВАС. При тези обстоятелства Гл. архитект на СО е приел, че отмененото РС, неразделна част от което е одобреният инвестиционен проект, се явява административният акт, въз основа на който е издадено удостоверението на въвеждане в експлоатация. Предвид това е счел, че отмяната му се явява обстоятелство по чл.99, т.4 АПК за възобновяване на административното производство. Прието е, че е спазен срокът по чл.102, ал.2 АПК. При тези мотиви е издадена оспорената в настоящото производство заповед с посоченото по-горе съдържание. Заповедта е изпратена на А. М. на адреса на строежа с писмо с обратна разписка, което се е върнало непотърсено. Видно от приложените служебни бележки на 02.06.2022 г. на витрината на обекта и на информационното табло в сградата на Район „С.“ – СО са постанвени чрез залепване съобщения за издадената заповед. Копие от заповедта е получено от пълномощника на оспорващия адв. В. Г. на 15.06.2022 г.

Възприетите от административния орган факти относно издаденото разрешение за строеж и неговата отмяна, както и относно издаденото удостоверение за въвеждане в експлоатация на строежа се установяват от приложените към административната преписка доказателства и не се оспорват от жалбоподателя, при което съдът ги възприема като безспорно установени.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от лице, което има правен интерес от оспорването и в срок. Оспореният в настоящото производство акт е издаден в производство по възобновяване на административно производство, при което съгласно разпоредбата на чл.104 АПК същият подлежи на обжалване по реда, установен в АПК. За съдържанието на оспорената заповед оспорващият е уведомен на 15.06.2022 г., при което подадената от него жалба на 20.06.2022 г. се явява депозирана в законоустановения 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е и ОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно разпоредбата на чл.168 АПК, съдът преценява законосъобразността на АА, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са разпоредбите при издаването и съобразен ли е с целта, която преследва закона. При преценката си съдът изхожда от правните и фактическите основания, посочени в АА.

Възобновяването на производството по издаване на индивидуален или общ административен акт е процесуален способ в едно отделно и последващо административно производство да бъде преразгледан влязъл в сила административен акт, когато при издаването му е било нарушено някое от изискванията за законосъобразност (чл.99, т.1, 5, 6 и 7 АПК) или когато по причини, независещи от административния орган и от страните в производството по неговото издаване, фактите и обстоятелствата, на които е основан актът, са неправилно установени (чл.99, т.2, 3 и 4 АПК). Да се възобнови едно административно производство означава да се постави отново за решаване въпрос, вече разрешен в хода на приключило с влязъл в сила и станал необжалваем административен акт. В този смисъл възобновяването е преодоляване на формалната законна сила на административните актове и своеобразно продължаване на административното производство с ново поставяне на материалноправните въпроси, които са били основен предмет на производството и са били решени с издадения административен акт.

Съгласно разпоредбата на чл.177, ал.3 ЗУТ строежите от четвърта и пета категория се въвеждат в експлоатация въз основа на удостоверение за въвеждане в експлоатация от органа, издал разрешението за строеж, при условия и по ред, определени в наредбата по ал. 2. В случая удостоверението за въвеждане в експлоатация на строеж, производството по издаването на което е възобновено с процесият акт, е издадено от Директора на Дирекция „Контрол по строителството“ – СО, на когото с цитираната в същото Заповед №РД-09-09-47/29.05.2008 г. /общодостъпна на <https://nag.sofia.bg/> от Гл. архитект на С. в т. II.2 са били делегирани правомощия да издава удостоверения за въвеждане в експлоатация на строежи на територията на Столична община, разрешени от Гл. архитект на СО или от главните архитекти на райони на СО. В случая Разрешението за строеж е било издадено от Гл. архитект на района.

Съдът приема, че оспорената в настоящото производство заповед е издадена от компетентен орган – Гл. архитект на СО, на когото разпоредбата на чл.177, ал.3 ЗУТ възлага правомощия по издаването на удостоверения за въвеждане в експлоатация на

строежите, независимо, че удостоверението за въвеждане в експлоатация на строеж, производството по издаването на което е възобновено с процесният акт, е издадено от Директора на Дирекция „Контрол по строителството“ – СО. Това е така, тъй като делегирайки правомощия на друг орган, делегиращият не се лишава от възможността сам да издава съответните актове. Не е спорно, че удостоверението за въвеждане в експлоатация е влязло в сила и не подлежи на оспорване пред по-горестоящ орган. Предвид това съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган. Възобновяването засяга стабилността на разрешения с административния акт материалноправен въпрос, предмет на приключилото производство, поради което законодателят е въвел лимитативно изброени предпоставки и основания за провеждането му. Само когато визираните в закона предпоставки са налице, органът може по реда на възобновяването на приключилото административно производство, да преодолее формалната законна сила на вече издадения акт и да се произнесе отново по вече решения от него въпрос. Съгласно чл.99, т.4 АПК, посочена като основание в процесната заповед, влязъл в сила индивидуален административен акт, който не е бил оспорен пред съда, може да бъде отменен или изменен, когато е основан на документ, който по надлежния съдебен ред е признат за подправен, или на акт на съд или на друго държавно учреждение, който впоследствие е бил отменен. В случая административният орган е приел, че са налице условията за възобновяване на административното производство по посочената разпоредба, доколкото разрешението за строеж за строежа, въведен в експлоатация, е отменено с влязло в сила съдебно решение и е издал нов акт, подлежащ на оспорване по реда, установен в АПК, съгласно чл.104 АПК.

За да е законосъобразно издаден актът за възобновяване на производството следва да е спазен и предвиденият в чл.102 АПК срок за това, като тези срокове са преклузивни и с изтичането им се погасява възможността за възобновяване по инициатива на административния орган, поради което производство не следва да се образува. Относима към настоящия случай е разпоредбата на ал.2, според която възобновяване на производство по чл. 99, т. 2 - 7 може да се направи в тримесечен срок от узнаване на обстоятелството, което служи за основание за отмяна или изменение на административния акт, но не по-късно от една година от възникване на основанието. Съдът намира, че в случая този срок не е спазен. Както се установи, решението, с което е отменено РС, послужило като основание за възобновяване на производството, е влязло в сила на 12.07.2021 г., но в това производство като страна е участвал издателя на РС, а именно Гл. архитект на Район „С.“ – СО, а не Гл. архитект на СО, който е възобновил процесното производство. Следователно, по отношение на последния, срокът по чл.102, ал.2 АПК започва да тече от датата на узнаване за отмяната на РС. От доказателствата по делото се установи, че затова Гл. архитект е узнал от изпратеното му от Район „С.“ – СО, вх. № 94-00-787/17.01.2022 г. писмо. Следователно тримесечният срок за възобновяване на производството е започнал да тече на 20.10.2021 г. и е изтекъл на 20.01.2022 г. Видно от оспорения акт, административното производство е възобновено на 01.02.2022 г., т.е. след изтичане на преклузивния срок по чл.102, ал.2 АПК, с изтичането на който се е погасила възможността за възобновяване на производството.

Не може да се приеме, че писмо, вх. № 94-00-787/17.01.2022 г. на ДНСК представлява възникване на основанието по смисъла на чл.102, ал.2 изр.1 от АПК за възобновяване на производството. Коментираният писмо има уведомителен характер,

доколкото със същото ДНСК обръща внимание, че РС е отменено с влязъл в сила акт, за което ГЛ. архитект е бил вече уведомен с писмото на Кмета на Район „С.“ – СО и касае издаването на заповед за премахване на незаконен строеж.

Предвид гореизложеното съдът намира, че производството по издаване на Заповед №РД-09-09-13/01.02.2022 г. на Гл. архитект на Столична община е образувано след изтичане на преклузивните срокове по чл.102 от АПК, респ., издаденият индивидуален административен акт е нищожен, при липса на материална и времева компетентност.

На следващо място съдът намира за необходимо да отбележи, че оспореният в настоящото производство акт е издаден и в противоречие с разпоредбата на чл.103 АПК, доколкото административният орган в процесната заповед е инкорпориал както производството по възобновяване, така и крайният си административен акт, с който е отказал издаване на удостоверение за въвеждане в експлоатация на строежа. По този начин е приложил ред, който не кореспондира със законоустановения такъв, което води до противоречие с материалноправните разпоредби, а това е основание за отмяна на акта по реда на чл.146, т.4 АПК. Това е така, защото когато органът установи, че е налице предпоставка по смисъла на чл. 99 АПК той може да издаде нарочен акт, с който да възобнови приключилото административно производство, който не подлежи на самостоятелен съдебен контрол. Това е акт, който поставя началото на административното производство. Неговата законосъобразност ще бъде предмет на проверка с крайния административен акт, който органът ще издаде в рамките на възобновеното производство. Член 103, ал. 4 АПК изрично сочи, че когато искането за възобновяване е основателно, производството се възобновява по реда на глава пета "Издаване на административни актове". Тоест административният орган конституира служебно страните в производството, както и третите лица, придобили права от административния акт, ако има такива, като разглежда искането за възобновяване по реда на глава шеста (съгласно чл. 103, ал. 1 и ал. 2 АПК). Това нарушение е съществено, поради което само на това основание оспореният акт подлежи на отмяна. Глава шеста АПК регламентира производството по оспорване на административен акт по административен ред, като включва проверка по редовност, допустимост и основателност на искането. При допустимост на искането органът извършва проверка на предпоставките по чл. 99, т. 1–7 АПК с оглед на основателност или неоснователност на същото. Ако искането е неоснователно, органът отказва възобновяване на производството поради липса на предпоставките по чл.99, т. 1–7 АПК, като този отказ подлежи на обжалване по реда на глава десета, раздел четвърти АПК (чл.103 АПК). Ако искането е основателно, органът следва да отмени незаконосъобразния акт (и да възобнови производството по издаване на акта по реда на глава пета АПК (чл.103, ал.4 АПК). На обжалване по съответния ред подлежи новия административен акт или отказа да се издаде такъв (чл. 104 АПК). С отмяната на влезлия в сила административен акт административното производство по неговото издаване е възобновено. Тази отмяна не подлежи на оспорване, а законосъобразността ѝ се преценява в рамките на контрола за законосъобразност на новия административен акт/съответно отказа за издаването му. Като постановена на основание чл.104 АПК, заповедта следва да бъде издадена при спазване изискванията на глава пета от АПК, регламентираща производството по издаване на индивидуален административен акт (чл. 103, ал. 4 АПК). В случая заповедта е издадена в

нарушение на посочените процесуални правила, тъй като производство по реда на глава пета АПК пред административния орган не е проведено. С процесният акт органът се е произнесъл с акт по същество, но без да е конституирал като страна в производството лицето, придобило права от удостоверението за въвеждане в експлоатация, по отношение на което е възобновено производството, като по този начин го е лишил от възможността да участва в административното производство. Тези нарушения са съществени и биха били основание за отмяна на крайния акт, в случай, че същият не бе нищожен.

Доколкото обаче се установи липса на материална и времева компетентност на органа при издаването на оспорения акт, настоящия съдебен състав счита, че следва да обяви неговата нищожност.

При този изход на спора и предвид липсата на искане от оспорващия за присъждане на разноски, съдът намира, че не дължи произнасяне по този въпрос.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

Р Е Ш И :

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Заповед №РД-09-09-13/01.02.2022 г. на Гл. архитект на Столична община, с която е отменено Удостоверение №949/08.10.2010 г. за въвеждане в експлоатация на строеж: „Преустройство на магазин №1 в кафе-бар“, находящ се в УПИ Х-133, кв.390, м.Център, с административен адрес [улица], Район „С.“ – СО; възобновено е производството по заявление по чл.177, ал.3 ЗУТ с вх. №ТК-94-Й-14/12.07.2010 г. и е отказано издаване на Удостоверение за въвеждане в експлоатация на строеж: „Преустройство на магазин №1 в кафе-бар“, находящ се в [населено място], район „С.“ – СО, [улица].

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: